

TOUKOKUUN 4 PÄIVÄN LIIKE

(Toukokuu 1939)

Kirjoitus Jenanin lehdille »toukokuun 4 päivän liikkeen» kahdenkymmenennen vuosipäivän johdosta.

20 vuotta sitten syntynyt »toukokuun 4 päivän liike» osoitti, että imperialisminvastainen ja feodalisminvastainen porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa oli tullut kehityksessään uuteen vaiheeseen. »Toukokuun 4 päivän liike» liikkeenä uuden kulttuurin puolesta oli vain eräs imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ilmenemismuoto Kiinassa. Sillä kaudella tapahtunut uusien yhteiskunnallisten voimien kasvu ja kehitys johtivat siihen, että imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kestäessä muodostui Kiinassa uusi leiri, josta sittemmin tuli valtava voima, leiri, johon liittyivät Kiinan työväenluokka, ylioppilasjoukot ja nuori kansallinen porvaristo. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» eturiveihin astui sankarillisesti satoja tuhansia ylioppilaita. Tässä mielessä »toukokuun 4 päivän liike» oli askel eteenpäin vuoden 1911 vallankumoukseen verraten.

Porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa, jos sitä tarkastellaan sen valmistelukaudesta alkaen, on jo läpäissyt kehityksessään sellaiset vaiheet kuin oopiumisodat, taipingien

sodan, vuosien 1894—1895 kiinalais-japanilaisen sodan¹, vuoden 1898 uudistukset, bokseriliikkeen, vuoden 1911 vallankumouksen, »toukokuun 4 päivän liikkeen», Pohjoisen sotaretken ja vallankumouksellisen agraarisodan. Nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan on tämän vallankumouksen uusi kehitysvaihe, vieläpä samalla kaikkein merkittävin, elävin ja tehokkain. Porvarillis-demokraattinen vallankumous voidaan katsoa menestyksellisesti loppuun suoritetuksi vasta silloin kun vierasmaalaisen imperialismin ja kotimaisen feodalismen voimat tulevat suurin piirtein kukistetuiksi ja kun perustetaan riippumaton demokraattinen valtio. Jokaisella näistä vallankumouksen kehitysvaiheista, oopiumisodista alkaen, on olut omat erikoisuutensa. Oleellisin ero näiden vaiheiden välillä on siinä, että toiset niistä kuuluvat kommunistisen puolueen perustamista edeltäneeseen kauteen, toiset sen perustamisen jälkeiseen aikaan. Mutta yleensä puhuen ei näissä vaiheissa ole ollut ainoatakaan, jolle ei olisi ollut ominaista porvarillis-demokraattisen vallankumouksen luonne. Tämä demokraattinen vallankumous tähtää Kiinan historiassa vielä ennen näkemättömän yhteiskuntajärjestelmän — demokraattisen järjestelmän — luomiseen. Tämän järjestelmän edeltäjänä on feodaalinen yhteiskunta (joka viimeksi kuluneiden 100 vuoden aikana on muuttunut puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliseksi yhteiskunnaksi), ja demokraattinen järjestelmä vaihtuu sosialistiseen. Jos kysytään, miksi kommunistin täytyy ensin taistella porvarillis-demokraattisen yhteiskuntajärjestelmän luomisen puolesta, niin vastaus on tämä: hän kulkee historian viitoittamaa tietä.

Demokraattisen vallankumouksen suorittaminen Kiinassa riippuu tietyistä yhteiskunnallisista voimista. Näitä yhteiskunnallisia voimia ovat: työväenluokka, talonpoikaisto, sivistyneistö ja edistyksellinen porvaristo, toisin sanoen, vallankumoukselliset työläiset, talonpojat, sotilaat, intellektuellit, lii-

kemiespiirit; vallankumouksen perusvoimia ovat työläiset ja talonpojat, vallankumouksen johtaja on työväenluokka. Ilman tätä vallankumouksen perusvoimaa ja ilman työväenluokan johtoa on imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen demokraattisen vallankumouksen päätökseen vieminen mahdollista. Vallankumouksen päävihollisia ovat nykyisin japanilainen imperialismi ja kansalliset petturit, poliittinen päälinja on japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman linja, ja tämän rintaman ainesosia — kaikki työläiset, talonpojat, sotilaat, sivistyneistö ja liikemiespiirit, jotka taistelevat japanilaisia anastajia vastaan. Lopullinen voitto sodassa valloitetaan silloin kun työläisten, talonpoikien, sotilaiden, sivistyneistön ja liikemiespiirien yhteisrintama vahvistuu ja laajenee huomattavasti.

Liikkeessä demokraattisen vallankumouksen puolesta Kiinassa oli sivistyneistö se yhteiskuntakerros, jonka tietoisuus heräsi aikaisemmin kuin muiden. Tämä ilmeni selvästi niin vuoden 1911 vallankumouksessa kuin myös »toukokuun 4 päivän liikkeessä», mutta »toukokuun 4 päivän liikkeen» kaudella sivistyneistö oli jo monilukuisempi ja tietoisempi kuin vuoden 1911 vallankumouksen kauden sivistyneistö. Mutta jos sivistyneistö ei liity yhteen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa, se on täysin avuton. Sen seikan määrittelyä varten, mitä tämä tai tuo sivistyneistön edustaja on — vallankumouksellinen, ei-vallankumouksellinen vaiko vastavallankumouksellinen — on olemassa yksi ratkaiseva kriteerio: täytyy tietää, haluaako hän yhteenliittymistä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa. Juuri tämä on se ratkaiseva seikka, joka erottaa sivistyneistön yhden osan toisesta, eikä lavertelu kolmea kansan periaatetta tai marxilaisuutta koskevista aiheista. Todellisten vallankumouksellisten täytyy haluta yhteenliittymistä

työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa ja yhtyä näihin todenteolla.

»Toukokuun 4 päivän liikkeen» syntymishetkestä on kulu-
nut jo kaksikymmentä vuotta, ja japanilaisia anastajia vas-
taan käytävän sodan toinen vuosipäivä lähestyy. Koko Kii-
nan nuorisolla ja kulttuurin edustajilla on suuri vastuu de-
mokraattisesta vallankumouksesta ja sodasta japanilaisia
anastajia vastaan. Toivon, että he selvittävät itselleen Kiinan
vallankumouksen luonteen ja liikkeellepanevat voimat, liitty-
vät työssään yhteen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa,
lähtevät työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuuteen ja että
heistä tulee propagandisteja ja järjestäjiä näiden keskuudes-
sa. Se päivä, jolloin koko Kiinan kansa nousee yhtenä mie-
henä, on oleva japanilaisista anastajista saatavan voiton päivä.

Tartu toimeen, Kiinan nuoriso!

Huomautuksia

¹ Vuonna 1894 alkanut kiinalais-japanilainen sota aiheutui Ja-
panin hyökkäyksestä Koreaan sekä Kiinan maa- ja merivoimia
vastaan kohdistuneista Japanin provokaatioista. Kiinan armeija
taisteli sankarillisesti, mutta Kiina kärsi tappion mantšulaisen
Tsing-suvun valtakomennon mädännäisyyden ja vastarintaan val-
mistumattomuuden johdosta. Tuloksena oli Tsing-hallituksen Ja-
panin kanssa solmima häpeällinen Simonosekin sopimus, jolla se
suostui luovuttamaan Japanille Taivanin ja Penghun (Pescado-
rien) saaret, maksamaan sotakorvausta 200 miljoonaa liangia ho-
peaa, salli japanilaisten perustaa teollisuusyrityksiä Kiinaan, avasi
kaupalle Šasin, Tšungkingin, Sutšoun ja Hangtšoun satamat, ja
Koreasta tehtiin Japanin valvontaan alistettu vasallivaltio.